

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 60 / Kasım 2021

Kapalı Kapılar Ardında Değil

Örgütlü İşçi sınıfının Taraf olduğu Grevli Toplu Sözleşmeli Asgari Ücret

Ülkemizde toplam ücretlilerin yüzde ellisinden fazlası asgari ücret ve ona yakın bir ücretle çalışıyor. Buna iş bulmak için sırada bekleyen işsizler eklendiğinde oran yüzde yetmişlere kadar çıkıyor.

Her yılın Aralık ayında aynı mizansen tekrarlanıyor. İşçi sendikalarının konu mankeni olarak katıldığı asgari ücret belirleme komisyonunda patronlar ve onların devleti asgari ücretin yeni düzeyini belirliyor.

İşçi sınıfının hemen tümünü ilgilendiren asgari ücret, işçi sınıfıyla sermaye ve onun devleti arasında yapılacak grevli bir toplu sözleşme süreciyle belirlenmelidir. İşçi sınıfı ancak böyle bir konum sağladığında kendi ücretleri ve yaşamı üzerinde söz sahibi olabilir.

Bir Tencere Aş İçin...

Melis Akın

Bir tencere aşın içine neler girer? Sınıfsal açıdan açlığı bastırmakla isyanı bastırmak aynı düzlemde. Kapitalizm, bunca yokluk ve yoksulluğa rağmen sürdürülebilirliğini koruyorsa eğer sınıfsal mücadeledeki örgütsüzlük hem bireysel hem toplumsal reflekslerimize işliyor demektir.

En temel gereksinimlerin birinden yola çıkalım; Ocağa bir tencere aş koymak için çalışan erkekleri düşünelim. Güvencesiz, sendikasız, insani olmayan çalışma koşullarında emeğini fabrikalarda, şantiyelerde üç kuruşa satmak zorunda kalan, yerin altında canı pahasına fitratları gereği ölümle burun buruna çalışan, iş cinayetlerinde evine dönemeyen, çöplerden yaşam çıkarmaya çalışan, tekstilde, sağlıkta, eğitimde, tarımda, temizlik sektöründe, *sf 3'de*

Metal İşçileri ve TİS Süreci

Murat Kalender

2008 ekonomik krizinin ardından, gelen Covid-19 pandemisi dünyada ve Türkiye’de işçi ve emekçilere, ideolojik ve örgütsel dağınıklığın da etkisiyle; yoksulluğun, güvencesiz çalışmanın getirdiği iş cinayetlerinin arttığı ve yüksek oranda işsizliğin baş gösterdiği bir süreci dayatıyor. Emperyalist ülkeler ekonomik krizi gelişmekte olan ya da az gelişmiş ülkelere aktararak krizin yükünü bu ülkelerde yaşayan işçiye emekçiye fatura ediyor. Örgütsüzlüğün getirmiş olduğu durum, Covid 19 pandemisini de sermaye açısından bir fırsata dönüştürüyor.

Birçok fabrika pandemi bahanesiyle işçileri ücret-

olduğu açıktır. Bu döngü değişmelidir, bunu da değiştirecek olan yine işçilerin örgütlü mücadelesidir.

Bugün metal işçileri bu olumsuz koşulların içinde, bir TİS süreci yaşıyor. Metal sektöründe örgütlü olan iki büyük sendika, Türk Metal ve Birleşik Metal İş 2021-2023 MESS Grup Sözleşmesi taslaklarını kamuoyuyla paylaştı. Yaklaşık 130 bin metal işçisini ilgilendiren TİS sürecinde Türk Metal, ücreti 6 bin 150’nin altında olan çalışanlara 270 liralık iyileştirme talep ederken, tüm üyelere yüzde 27’lik bir artışın ardından, birinci yılın ilk altı ayı için ortalama zam taleplerinin yüzde 29,57 olduğunu ifade etti. Birleşik Metal İş sendikası oluşturduğu taslak metinde, ilk

siz izne yolluyor, battık bittik naralarıyla her fabrikadan işçi çıkartılıyor. Bu saldırılara sendikalı olup karşı durmak adına yapılan birçok çalışma, burjuva devletin desteği ile patronların farklı kodlarla adlandırdığı sözde yasalarla işçileri işten atarak “anayasal hak” olan sendikalı olma hakkı gasp ediliyor. İşçiler bu durumla mücadele etmeye çalışırken, onların ekonomik örgütleri olan sendika konfederasyonları, eylemsellik yerine bilgiçliği öne koyarak topluma işçilerin ne kadar yoksullaştıklarını ne kadar zor koşullarda çalıştıklarını anlatan ekonomik istatistikler sunuyorlar. Sendikal bürokrasi, sermaye ile ekonomik mücadele örgütü olmak görevini bırakmış, burjuva devletin kurumu TÜİK’le mücadele örgütü haline gelmiş durumda. İşçinin yaşadığını, işçiye istatistikle anlatmak sendikal bürokrasiyi kurtarır ama bu cendereden işçiye kurtarmaz.

Pandemi başlangıcında devletin çağrısıyla bağış kuyruğuna girip, kasalarında işçilerin aidatlarıyla biriken milyonlarca TL’yi devlete, oradan da sermayeye kredi akışını sağlama döngüsü içinde olan bu yapıdaki örgütlerin ancak sermayenin yarasına merhem

defa işe girecek işçi ücretinin asgari ücretin yüzde 10 oranında artırılmasını talep ederken, ilk altı aylık dönem için tüm ücretlerin yüzde 9 artırılmasını ve saat ücretlerine 4,60 TL zam yapılmasını istedi. Özetlersek Türk Metal yüzde 29,57 bir artış talep ederken, Birleşik Metal İş yüzde 35 gibi bir zammı işçilere reva görmekteler. Sendikaların açıkladıkları taslak metinlere işçilerden olumlu bir tepki tabi ki beklenemez. Enflasyonun yüzde 45 olduğu, birçok ürünün fiyatının dolara endeksli olduğu ve sürekli TL’nin dolar karşısında değer kaybettiği bir ülkede bu talepler kabul edilemez. Ayrıca işçiler basına verdikleri röportajlarda bu taslakların hiçbir şekilde kendilerini ifade etmediklerini, meselenin sadece ücret meselesi olmadığını, birçok işletmede sekiz saat yerine zorla on iki saat çalıştırılmalarını, güvencesiz çalışma koşullarının birçok kazaya ve iş cinayetine sebep olduğunu bu konularla ilgili bir iyileştirmenin taslakta yer almadığını dile getiriyorlar. Bu güne kadar yapılan her TİS süreci işçiler açısından ağıza çalınan bir parmak bal misali olarak sonuçlanıyor. Bu döngü değiştirilemez değildir . Bunu kabullenmek ise yenilgidir.

Atık Kağıt İşçilerine Devlet Saldırısı

Özge Kızılkaya

Geçtiğimiz günlerde Ümraniye'deki bir atık kâğıt deposuna polis ve zabitanın saldırıları gündemde yer aldı. Polisin plastik mermi ve biber gazı ile saldırdığı depoda, işçilerin topladığı atıklara el konuldu. İşçilerin yaşam alanı olan ve içerisinde patlama riski yüksek tüplerin de olduğu konteyner yanarak kül oldu ve şans eseri içerideki tüpler patlamadı. 200 kadar işçi gözaltına alındı, göçmen işçiler sınır dışı edilmek üzere Geri Gönderme Merkezi'ne yollandı.

Bir dönem 'Çevreci' ilan edilerek seçimlerde oy istenen, güya 'yüceltilen' atık kâğıt işçileri ne oldu da devletin saldırı hedefi haline geldi? Duyduğumuz bu olay ilk defa yaşanmıyor aslında. Birçok bölgede bir süredir atık kâğıt işçilerine saldırılar düzenleniyor ve topladıkları mallara el koyma süreci işletiliyor.

Atık toplama-ayırıştırma ve geri dönüşüm süreci; aşağıdan yukarıya örgütlenen ve birbirine bağlı birçok öznenin var olduğu bir alan. Emek-değer karşılaştırmasında oldukça düşük bir getirisi ve bir o kadar fazla emek ve mesaisi olan bu alanda, her yere dağılmış vaziyette olan bir çok küçük depo var ve işçiler tarafından toplanan atıklar önce bu depolarda ayrıştırılıyor, daha sonrasında lisanslı olan daha büyük depolara değerinden çok düşük fiyata satılıyor. Tabi ki çoğunluğunu göçmenlerin oluşturduğu işçilerin bu devasa ve ucuz emeğinin, devasa kaymağını da bu büyük depoların sahipleri, burjuvalar yiyor. Yine de gencinden yaşlısına, şehirlerarası ve ülkeler arası göç etmiş birçok insanın, az da kazansa kendini geçindirmeye çalıştığı büyük bir ekmek kapısı aslında. Bu rantın ve kaymağın farkında olan burjuva hükümet ise Emine Erdoğan'ın önderliğinde başlatılan 'Sıfır Atık Projesi' kapsamında, atık toplama ve ayrıştırma alanında çıkarttıkları ve sürekli değiştirdikleri mevzuatları öne sürerek, işçi sınıfına zulmederek mallarına el koymaya, bu alanda rant elde etmeye çalışıyor. Söz konusu bu alanda devletin işçi sınıfına bu zulmünden bahsederken, takdir edersiniz ki, ortada bir rant kavgasının döndüğünü tahmin etmek de zor değil! 'Sıfır Atık Projesi' aslında yine devlet ve hükümetin, çok büyük paraların döndüğü bu alanı kendileri ve yandaşları için tekelleştirme tezgahından başka bir şey değildir.

Bu süreçte savaşılan emekçilerin yanında olmak, örgütlenerek mücadeleyi büyütmek öncelikli görevimizdir. Vaziyetin; devlet ve hükümet kaynaklarından duyduğumuz şekliyle bir düzen-temizlik kaygısı, 'Avrupalı Medeniyete' doğru büyük bir adım olmadığı; sınıflar arası bir savaşın parçası olduğunun farkına varmak zorundayız. Yaşasın örgütlü mücadele, yaşasın işçi sınıfı!

Bir Tencere Aş İçin...

merdiven altında bir günü daha kurtarmak için çalışan, emeklilikte inim inim inleyen, emeklilikte yaşa takılıp yolları arşınlayan erkekler...

O bir tencere aşı neler mi girer? Emek, alinteri, ölüm kokusu, umutsuzluk, acı, hüznün, kömür karası, baca dumanı, kağıttan hayatlar girer.

...ve kadınlar,

Çoğunlukla o aş ocağı koyan, sermayenin yedek işgücü ordusu olarak emeği kat be kat sömürülen, evde hizmeti, sermayeye hizmetle perçinlenen, fabrikada, tarlada, ofiste, okulda, sağlıkta güvencesiz çalışan, Ev içi emeği de işgücü emeği de yok sayılan, hergün merdiven silen, ev temizleyen, karnında ya da yamacında bebesiyle uğraş veren, çareyi sokakta bulup bedenini satan, şiddete, tacize, mobinge, cinayete kurban edilen sayısız ve çileli kadınlar...

O aş kadınların emeği, gözyaşları, kanı, bedeni, umudu, ötekiliği, şiddet sarmalı, doğurganlığı, çaresi, çaresizliği, çifte ezilmişliği girer.

...ve çocuklar,

Kimisi geleceğe dair umut olur erkeğe ve kadına, tüm sömürü sağlar aniden, her şey onlar içindir. Onlar için yeni yeni kölelikler bekler kadını ve erkeği. Umuda sarılmanın bedeli kapitalizmde ağırdır ve umut beslenen o çocuklara sorulmaz hiç gelecek örüntüsü. Umudun baskısı altında büyür o çocuklar ve gelecek belirsizdir. Kimisi ise çocukluğundan hayallerinden vazgeçer. İşgücüne dahil edilir yedekten, kimi yerde mevsimlik işçidir kimi yerde su sarken, ayakkabı boyarken, kağıt toplarken bulursunuz onları. Onlar çoktan büyümüşdür, boncuk gözlerinde takılıdır hayalleri.

Onlar o aş tat katanlardır. Umutları, hayalleri, düşleriyle, minicik ellerinin emekleriyle, akan burunları, üşüyen ayaklarıyla yudumlarlar o çorbayı.

Açlığı bastıran bir tencere aşır niha yetinde... O aşın içine girenler işçi sınıfı, yoksul ve emekçinin bir yudumda son bulup her gün yeniden başlayan mücadelesidir. Açlığı bastırmak insanca yaşamak değildir. Kapitalizmde bize insanca yaşam yok.

Yetinmek bu düzenin bekasıdır. Sıcak bir aş için yetinmek değil, istemek ve almak gerekir. Yıkıp yeniden kurmak da dahil. Açlığın, isyanın, doymanın ve gerçekten yaşamın anlam kazandığı günlere umutla...

Muhalefetiniz de, İktidarınız da Yere Batsın...!

Nazım Kaldırım

Bugün ülkemizin ekonomi konuşulan ortamları dışında bile, gündelikçilerden bahsediliyor. Yani la-zım olunca kiralanan iş gücünden! Yani hiçbir gü-vencesi olmayan, geleceği hiç olmayan köle pazarla-rından sağlanan işgücünden!

Araştırmacıların sorduğu ne iş yapıyorsunuz so-rusuna, çalışanların büyük bölümü gündeliğe gidiyo-rum diyor. Bu sayede biraz tuzu kuru olanlar yeni bir terim öğreniyorlar.

Büyük umutlar vaad ederek gelen bugünün muk-tedirleri, kandırıkçı Şener Şen filmlerini kıskandıra-cak şekilde, Avrupa hayalleri kurdurarak, ülke insa-nını Ortadoğu taraflarına götürüp bıraktı! Bu durum en çok da İşçi Sınıfı kazanımlarında boy gösterdi. Ev temizliğine giden işçilerin bile günlük sosyal güven-celeri olacak diyerek yola çıkan iktidar, ülke çalışanı-nın yarısını, güvencesiz köle haline getirdi!

Eskiden çoluk-çocuk çalışan mevsimlik işçiler vardı. Yaşa göre ücretler belirlenir, kazançlar birikti-rilerek gelecek yıla kadar yaşam ona bağlanırdı. Bu sistemin ana koruyucusu ve kazananı Dayıbaşılık sis-temiydi. Dayıbaşılar, gelecek yılın kölelerini bu yıl-dan seçerlerdi, hatta onlarca yıl sonrasının köleleri-nin bile hesabını yaparlardı. Kölelerin içinden çıkan okur-yazarlar, hem örnek gösterilerek umutlar tazele-nir, hem de o kölelerden okur-yazar çıkmasında köle eksilmesin diye yapmadık düzenbazlıklar kalmazdı. Durumun yanlışlığı ortaya dökülünce suçlu Dayıba-şılar, devletin suçu yok!

Şimdi Dayıbaşının bir de baş Dayıbaşısı icat edil-di. Baş Dayıbaşı devletin ta kendisi. İnsanlar çalışsın, kazanan çok kazansın, asıl çalışanlar karnını doyu-rursa ne ala! Bir de “karnınızı doyuruyoruz, daha ne istiyorsunuz, yüzünüze gözünüze dursun” suçlama-ları! Böyle olunca yaşlılık güvencesi yok, burjuvazi-nin geleceksizlik kuşkusu da! Nasılsa aç kalmamak için, “ne olursa çalışırım” halleri. Eskiden bir kam-yonete seçilip binebilmek için yarışan insanların ye-rini, çağdaş minibüsler aldı, hem de devlet korumalı! Güvenceli çalışırsan mezarda üç kuruş maaşa talim eden emekli olursun; güvencesiz çalışırsan mezar ta-şın bile çalışmaya muhtaç!

Hal böyle olunca, yoksulun yerini daha çok yok-sullar doldurmaya başladılar. Örgütsüz bırakılan yok-sullar ise bugünden yarını düşünemiyorlar. 12 saat gündeliğe gidip günlüğünü alan yoksul işçi, akşam kara taş üzerinde bile deliksiz uyku çekiyor. Hal böy-le olunca, gece uyku, gündüz uyku. Bu durum yok-

sulluğu babadan oğula geçiriyor... daha ne olsun?!

İşçi Sınıfı ve yoksul halk kitleleri üzerindeki bu saldırı, her alanda had safhaya gelmiş durumda. Ka-dın hakları ayaklar altında. Eğitim tam bir kepezelik! Üniversiteler YÖK denilen torna tezgahlarında kıyı-ma uğruyor. Farklılıklar darmadağın edilmiş! Yaşam alanlarına saldırılar, yatak odalarının kapısına dayan-mış! Ülke insanlarının yaşam koşulları arasındaki uçurumlar fersah fersah artmış. Karun kadar varıl-olanlar, sofralarının bir öğünlük ederine denk gelme-yen emekli ve asgari ücretli gelirlerine çok diyebilme ahlaksızlığı edinmişler!... Say sayabildiğin kadar!

Burjuva muhalefeti, bu işten nemalanıyor haliyle. Aslında bu gidişattan çokta memnunar! Yapılanları eleştirerek, parsa topluyorlar, nasılsa! Bu kepezelik-lere bir sözcük söyleyenin bile taraftar bulmasından daha doğal ne olabilir? Onlar kendileri açısından gül-lük gülistanlık bir iktidara talipler. Hak ve özgürlük-lerin dip yaptığı bir dönemden sonra, iktidar olma ve iktidarı sürdürmekten kolay ne olabilir? Tıpkı üçlü çete (DSP-ANAP-MHP) iktidarının AKP’ye devret-tiği kendi açılarından gül bahçeleri gibi!

O zamanlar da insanlar canından bıkmış, denize düşünce yılanı sarılmıştı. Bu yılan çok zehirli çıktı. Yavaş yavaş zehrini zerk ettiği için ölüm aşamasına kadar kimse fark etmedi! Şimdiki yılanların en azın-dan şırıngalarına dikkat edilmeli!

Yine benzeri bir yıkım döneminin harabelerine ta-lip olanlar var. Bu harabelerden devrim çıkmayacağı kesin. Çünkü örgütsüzlük, ülkenin en baskıcı dönem-lerinin, yani darbe dönemlerinin bile gerisine düşmüş durumda. Ama her şeye rağmen, “bunlardan kurtu-lalım da...” ile başlayan sözcükler devrimcilere ya-kışmaz! Yapılacak seçimlerde kayıtsız şartsız, günün iktidarının gitmesini hedeflemek, devrimcilik değil, başka kapıya biattan başka bir şey değildir. Gençlik yıllarımızda çoğumuzun “MC iktidarları gitsin de...” diyerek başımıza ne işler aldığımızı unutmamamız lazım!

Bu iktidarın gitmesinde en büyük rolü olan dev-rimciler, (ellerinden geldiğince sokaktalar çünkü) gelecek günlerin figüranı olmamalı. Bu mücadeleler yapılırken, “bunlar gitsin, her şey düzelecek” demek ne devrimciliğe sığar, ne de onurlu bir insan davra-nışına! Kuyruklara tutunmak devrimcilere ve kendi-sine devrimci diyen örgütlere yakışmaz. Onlar kendi söylemlerini söyledikleri için varlıklarını sürdürüyor, her koşulda kendi sözünü söyledikleri için var olu-yorlar!

Çoğu sol ve sosyalist adıyla ortada olan parti ve gruplar, devletin kazanımları ve kalıcılığından bahsedip duruyorlar. Onlar gerçekten sol-sosyalist ve devrimciyseler; onların işi o değil. O işleri yapan burjuva muhalefet var ve atmaca gibi bu gül bahçesine girmeye hazırlar zaten. Ufak tefek iyileştirmelerle bir yirmi yılın daha hesabını yapıyor onlar! Devrimciler ise tüm geleceğin hesabını yapanlar. Bir daha sınıflı ve devletli barbarlık dönemlerine geri dönmemesinin yolunu kapatacaklara devrimci ve sosyalist diyoruz...!

Devrimciler ve örgütleri burjuva devletin kazanımlarını koruma güdülerine kapılma yerine, bu pespaye düzenden kurtulmanın yollarını aramalıdır. Bugün kurtuluş için erken olabilir ama herkesin söylediği söylemlerle de bir yere varılamayacağını bilmeliler. Yani iktidar değişiklikleriyle, yarının bugünden çokta farklı olmayacağını, ulaşabildikleri kitle

varsa, açık açık söylemeliler. Asıl muhalefetin kendileri olduğunu anlatmanın başka yolu yoktur.

Kısacası, bu iktidar bir şekilde gidecek. Gelenler ise, gündelikçilerin, YÖK'ten zarar gören öğrenci ve akademisyenlerin, farklı kültür ve ulustan olan insanların, farklı yaşam biçimine sahip olanların, farklı inanış gruplarının, egemen şiddetine maruz kalan kadınların, tarlasını yitiren köylülerin, patronluktan işsizliğe terfi eden esnafın ve insanca yaşama özlemi çekenlerin iktidarı asla olmayacak!

Bir şeyler olacaksa, benzerlerin iktidara gelmesi için mücadele edenler sayesinde değil; gideni göndermek için alanlarda savaşım verdikten sonra, gelenlerin en ufak bir kötülük hamlesinde ve var olan kötülükleri ötelemesinde onlara da alanların dar edilmesiyle mümkün olacaktır. Yani nihai kurtuluşa kadar, gideni teşhir edip, geleni ayağını denk almaya zorlayarak bu işlerin üstesinden gelinecektir.

Senin İktidarını Ancak Sen Kurabilirsin!

Nevzat Eraydın

Türkiye bir seçim atmosferi içine girmiş durumda. Mevcut iktidarın ülkeyi yönetememesi ve durumun gittikçe işin içinden çıkılmaz bir hale gelmiş olması, kaçınılmaz olarak ülkeyi seçim ortamına sürükliyor. İktidar varlığını ne kadar uzatmaya çalışsa da hayat koşulları ve ekonomik kriz, kutuplaşma, açlık ve işsizlik, toplumun bundan duyduğu hoşnutsuzluk, ülkeyi esas yöneten kesim olan burjuvaları rahatsız ediyor. Ülkedeki bütün problemlerin, iktidarın başarısız yönetimine bağlanması, sistemin sorgulanmasının önünde bir engel olarak duruyor. Daha iyi bir yönetimin sorunları çözeceği vaadi, halkı oyalamak için kullanılıyor. Gerek medyayı kullanarak gerekse zaman zaman kendi açıklamalarıyla yeni bir iktidarın kurulacağı ve her şeyin daha iyi olacağı vaatleriyle toplumu olası bir erken seçime hazırlıyorlar. İster erken isterse zamanında yapılacak bir seçimin ülkenin kurtuluşunu sağlayacağı propagandası yapılarak, toplumun enerjisini ve isyan potansiyelini başka bir kanala doğru akıtma çabası şimdilik başarılı olmuş gibi görünüyor.

AKP-MHP ittifakına karşı millet ittifakı oluşturularak, iki kutuplu bir seçim ortamı yaratılarak kafa karışıklığı yaratılıyor. Diğer taraftan da HDP çatısı

altında üçüncü bir yol tartışması yaratılarak ülkede farklı bir seçim olanağı varmış gibi yapılıyor. Sol görünümüne partiler aracılığıyla, devrimci ve işçi sınıfını içinde olması gereken mücadeleden kopartarak, kendi saflarına çekme çabasındalar. Buna inanan ve millet ittifakının arkasına düşen sol örgütler de bu durumun bir parçasıdır. Parlamento seçimleri ve başkanlık seçiminde iktidarın yenileceği ve bu sayede yeni kurulacak iktidarla birlikte her şeyin düzeleceği, demokrasinin yeniden tesis edileceği ve Kürt sorunun çözüleceğine; işsizliğin, yoksulluğun ortadan kalkacağına dair inanç ve propaganda büyütmektedirler

Bu hülyalara dalan sol örgütlerden hiçbiri işçi sınıfının çıkarını düşünme derdinde değildir, bunlar kendi konumlarını koruma derdindedirler. Burjuva siyasetinin tek yaptığı zaman kazanmak ve kapitalist sistemin ömrünü uzatmaktır. Bunun için gerçek devrimci oluşumlar bu durumun dışında kalarak, işçi sınıfına gerçekleri anlatmakla sorumludurlar. Burjuva siyasetin kuracağı iktidar, kendi iktidarındır. İşçi sınıfının kurtuluşu ancak kendi iktidarını kurmakla mümkündür. İşçi sınıfı örgütlenmeli ve iktidara sahip olmalıdır. Burjuva partilerinin ona vereceği sadece reformlardır. İşçi sınıfı örgütlen, özgürleş!

Bakırköy Belediyesinde Grev

Belediye İş sendikasında örgütlü olan Bakırköy Belediyesi işçileri, 2019 yılından beri toplu sözleşme imzalamıyor. Sendika TÜİK in açıkladığı enflasyon oranında bir zammı kabul edeceklerini açıkladığı halde, CHP'li başkan Bülent Kerimoğlu 2019'dan beri imzalanmayan sözleşmenin başlangıç tarihinin sözleşmenin imzalandığı tarih olarak kabul edilip, geriye dönük haklardan vazgeçilmesini dayatıyor.

25 Ekim'de greve çıkan işçiler, başka illerden gelen sendika üyesi işçilerin de katılımıyla Bakırköy meydanında basın açıklaması yaptılar. İşçiler adına konuşma yapan Belediye İş, başkan yardımcısı Bayram Özkan; "2020'den bu yana olan bütün haklarımızı söke söke alacağız, başkan Bülent Kerimoğlu ,18 gündür bu alanda bekleyen arkadaşlarımızın sabrının bir sınırı olduğunu bilmelidir. Cennet Bakırköy'ü cehenneme çevirmeyin, önümüzdeki günlerde daha geniş katılımlarla dayanışma büyüyecek" dedi.

İndomie Adkotürk

İndomie Adkotürk fabrikasında 6 aya yakın süredir çalışan 30 yaşındaki Hayri Burak Gül isimli işçi kardeşimiz işyerinde fenalaştı ve ambulans gelene kadar öldü. Bu bir iş cinayetidir. Kapısının önünde grevi kırmak için elinden geleni ardına koymayan İndomie patronunun sicili kirli. Daha önce gece işyerinde yangın çıktığında hiçbir önlem olmadığı için büyük bir felaketten dönüldü.

Kadın işçiler pandemi döneminde ölümüne çalıştırıldı. Baygınlık geçiren işçi 5 dk dinlendirilip çalışmaya zorlandı. İşyerinde tam zamanlı çalışan

doktor yok. Daha fazla kâr uğruna işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin hiçbiri uygulanmıyor. Yeterli kamuoyu baskısı oluşabilirse bir iş cinayetinin üstü örtülmemiş olur, bu cinayette payı olanların hesap vermesini sağlayabiliriz.

Ormanları Devletten Koruyun!

Bir köylü tarla açmak için ormanı kıyısından köşesinden kırpmaya başlayıp meyve ağacı dikse; ormanın kıyıcığında yaşayan bir yoksul, ormanın içinden yakmak için kuru bir dalı evine getirirken yakanlansa; bir çocuk ağaca çıkıp ladin sakızı toplarken görülse; bir hayvan ormana girip fidanların yapraklarını yese; meyve ağacı dikene dünyalar dar edilir, kuru dalı alana cezalar kesilir, sakız toplayan çocuk korkudan ne yapacağını bilmez ve ormana dalan hayvanın sahibi, hayvanını almakla almamak arasında bırakılır!

Orman arazisinin her türlü talanına elbette karşı çıkılmalı. Doğal yetişmiş ağaçların yerine kestane ağacı dikilmesinin bile karşısında olunmalı. Çünkü doğal yaşamın bireysel veya her türlü talandan etkilenmesinin insanlığa ve tüm canlılara verdiği zararı yaşayarak öğreniyoruz.

Asıl mesele ise, insanlardan ormanları koruyor gözükp kendi babasının malı gibi kullanan devlet ve onun hempalarının yaptıkları! Devletin bu ülke-

nin kendince vasıfsız saydığı bireylerine, ormanları korumak için uyguladığı kanun ve zorbalıkları kendisi ve yandaşlarına uygulamıyor olması! Hatta doğayı meta haline getirip, kendi çıkarı ve yandaşları için doğayı talan edip ve hatta, insanların özel mülkü olan alanlara bile çokuyor olması!

Samsun'da Şahin Dağları'nı kendi malı gibi görerek maden aramak için, ağaçları keserken, Çarşamba Ovası'nın tam böğrüne, çoğu özel mülk olan arazilerin olduğu yere Zehir Fabrikası açtırıyor devlet! Fatsa'da büyük bölümü yine özel mülk olan alanlar, altın madenine peşkeş çekiliyor. Araklı Çamburnu'nda akıllara ziyan, kış günü yangın çıkartılıp yerine villalar dikiliyor!

Bunların hepsini biliyoruz. Bunların rant elde etmek için olduğunu herkes anladı artık! Peki, Turalık'ta traşlama adı altında katledilen çoğu ladin

ağaçlarından oluşan ormanın resimde görüldüğü gibi kesilmesinin doğaya düşmanlıktan başka bir sözcükle ifadesi mümkün müdür?

Ezan Sesi Var!

Samsun'da suya yapılan astronomik zamların yasal olmadığı yönünde verilen mahkeme kararlarının uygulanması için, Samsun Büyükşehir Belediyesi önünde yapılan basın açıklamasının Ezan nedeniyle kesilip, bittikten sonra kaldığı yerden sürdürülmesine isyan eden kadın eylemciye itibar edilmemesi, en azından bu konunun oturulup konuşulmaması çok ilginç! Eyleme katılanların, yüzde yüzünün eski devrimcilerden oluşu, büyük çoğunluğunun ise hala örgütlü mücadele içinde oluşu daha da ilginç.

Asıl sorun eylemin bir parçası olan kadın eylemciye kulak kabartmamak. Ezan sırasında neden açıklamaya ara verildi sorusunu Tİ'ye alarak yanıt vermemek absürtlüğün en ilginç. En akıllı geçinenlerin bile "son zamanlarda yaptığımız en iyi iş bu, inananlara saygı göstermek doğru davranış" diyerek yanıtlaması daha ilginç!

Acıklı hallerini vurgulamak için uyduruk bir şekilde, "gele gele geldim anam bu kara taş" diye başlayan uzun havanın sözlerini ve müziğini yapan bağıryanıklara döndük! Başkalarına, bizi hiç hesaba katmayanlara ve elinden gelse bizi bir kaşık suda boğacaklara şirin gözükme için elimizden geleni yapıyoruz! Şunun haklarına riayet edelim, bununkine derken; kendi haklarımızı unuttuğumuz gibi, hakkımızı gasb edenlerin bile haklarını düşünür olduk... gele gele geldik bu kara taş!

Dincilere saygı duyduğumuz gibi, ulusalcılığı da ulusalcılara bırakmama tartışmaları, başladı! Neden bayrak çekilmediğinin derdiyle dertleniyor, ulusal bayramlarda neden tek ayak üzerinde durulup, takla atılmadığının tartışmaları yapıyor!

Şimdi, bu değerler yöneticiler tarafından çok rağbet görüyor gibi gösterilip, gözümüzün içine sokulsa da, aslında öyle değil. Bakalım, var diye önümüze sunulan değerler ne kadar varmış:

Bir televizyon programında bir araştırmacı şöyle bir veri paylaşıyor. 1985 yılında Özal, ABD'li bir firmaya araştırma yaptırmış; soru şu: "siz çocuklarınızı evde bırakıp dışarı çıkmak zorunda kalsanız, aşağıdaki komşularınızdan hangisine güvenip bırakırsınız?" Seçenekler: Polis, asker, öğretmen, politikacı.....ve din görevlisinden oluşan on adet meslek

ve inanış erbabları. Aileler o zamanlar, bunlardan en fazla oranda, hatta tümünün toplamından fazla, yani yüzde ellinin üzerinde "din görevlisi" yanıtını veriyor! Aynı soru bugün, İmam Hatip çıkışlı birinin başında olduğu araştırma şirketi tarafından sorulduğunda yanıt ne çıkıyor biliyor musunuz? Din görevlisi on seçenekten sonuncusu!

Sanılıyor ki, bu ukala takımının öncelediği şeylere saygı gösterilirse itibarımız artacak. Bu gidişle iyi bellesinler diye beş vakit namaza durup, cami çaycılarında tesbih çekmeye başlanırsa şaşmayalım! Ayrıca, bir resmi geçit yapılırken, asker selamıyla birlikte çakı gibi durmanın erdemlerini anlatanlara da hazırlıklı olalım! Oralardan militan yetiştirilebilir mi? Yetişir de, hangi kafayı, hangi amaçla kesen biri olur bilinmez! Ayrıca, gelecek düşünüüyorsa; oralarda olmanın bir yararı da yok. Çünkü, gençler başka yerlerde!

Kısacası, var olan durumu tahlil etmekten uzaklaştıkça, başkalarının değerleriyle değer kazanmaya çalışanlar duvara tosluyor, hem de ne toslama? Çıkarıcı yaklaşmanın da suyu çıkarıldı.

"Tek Bir Ağaçtan Bile Vaz Geçmeyeceğiz!"

Burhaniye Belediye Meclisi tarafından, geçen yıl kabul edilip Balıkesir Büyükşehir Belediyesi'ne sunulan projeye Rasim Yedikardeşler Çamlığı'nın yapılaşmaya açılması gerçekleştirilmek isteniyor.

Yıllarca önce Taylı ailesinin yeşil alan olarak değerlendirilmek üzere Burhaniye Belediyesi'ne bağışladığı geniş arazide o dönemin belediye yönetiminde

çam fidanları dikilmiş. O fidanların her biri şimdi 30 yaşında kocaman yemyeşil çam ağaçları olarak serpilip gelişmişler. Yapılaşmaların ortasında muhteşem bir güzellik; adeta bir vaha gibi. Beton aşığı bu 'çevreci' belediye yönetimi, "Yapılaşmaya açılacak alandaki ağaçların kesilmeyeceğini, başka bir yere nakledileceğini iddia etmektedir. Oysa, yerinden sökülerek başka bir alana nakledilecek -özellikle- çam ağaçların yaşama şansı" hemen hemen yok gibidir.

"Rasim Yedikardeşler Çamlığını da kapsayan alan, bölgemizin tamamında olduğu gibi, birinci derece deprem bölgesinde kalmaktadır."

Burhaniye Belediyesi, isterse projeyi geri çekmeli ve kalıcı olarak iptal etmelidir."

Muktedirlerin Kurtuluşu da Bu Tarafta

Nazım Kaldırım

İlkel komünal toplumda belki insanlar dünyanın her yerini bilmiyorlardı ama bildikleri yerlerde dünya malını ortaklaşa kullanıyorlardı. Çünkü insanlar, biriktirmesini bilmedikleri gibi başkalarının sırtından geçinmeyi de bilmiyorlardı. Sahip olma duyguları gelişmediği için, sömürüyü de bilmiyorlardı. Ölüm kendiliğinden geliyordu, hastalıklar da doğaldı. Düşmanları, diğer canlılar ve afetlerden başka bir şey değildi!

İlkel komünal toplum, belki de insanlığın, en az bilgelik dönemiydi ama sınıflı toplumların muktedirlerinden bile mutlu yaşıyorlardı. Komünal toplumda ki herhangi bir insan, köleciler toplumun köle sahipleri kadar bile güvencesiz değildi belki de! Köle sahipleri ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, günün birinde, mülk edinme veya köle adedini artırma uğruna birileriyle kapışıp ölüp, öldürmek zorundaydı. Veyahut da köle ayaklanmalarıyla! Ama komünal toplumda ne insan öldürmeye gereksinim vardı, ne de hemcinsi tarafından öldürülme kuşkusu! Köle sahiplerinin, komünal topluma rağmen var olan bu dezavantajlarını düşününce, köle sınıfının ne kadar sorunlar yaşadığını düşünmek bile insanı dehşete düşürüyor!

Feodal toplumlarda sömürü çarkı değişse de farklı değil. Mülkün sahibi ve maraba olanların arasında uçurum olmasına ve bir imparatorluk veya derebeyliğinin çıkarları için savaşılarak ölme, öldürme vazifesi marabalara bırakılmasına rağmen, yine de derebeyi veya imparatorlar, her gün ölüm korkusu yaşayıp ölürken; komünal toplumun böyle bir sorunu yoktu! Kanuni Kanuni diye yere göğe sığdıramayan hükümdarın, cenazesi bile yaban ellerde kalırken, komünal toplum bireylerinde böyle bir sorun yoktu! Ankara savaşından sonra galip gelenin mağlubiyete uğrayan üzerinde yarattığı korkuyu, komünal toplum bireyleri yaşamamıştır. Sezarlar, Napolyonlar cesaret timsali gibi görülse de, tek başına bir bağdan üzüm toplayıp yeme özgürlüğü yaşayamamışlar! Hal böyle olunca, neye yarar tüm dünya senin olsa, neye yarar üzüm bağlarını modernleştirmen, neye yarar her yanının koruyucularla dolup taşması ve neye yarar ilk insan gibi tek başına istediğini yapamıyorsan?

Son barbarlık düzeni olan kapitalizmin de diğerlerinden farkı yok. Hatta diğer sınıflı toplumların en barbarı Kapitalizm. Milyonlarca dolar parası olan para babasının, bir dolarım eksilir korkusunu, komünal toplumun tek bir ferdi yaşamamıştır. İktidar korkusunu yaşayan hiç bir komünal toplum ferdine

de rastlayamazsınız! Kapitalist sistemin, yöneticilerinin iktidardan düşme korkusunu yaşayan komünal toplum ferdi de yoktur. Savaşlarda ölme ihtimalleri az olsa bile kimi muktedirin ölüm fermanları karşısındaki korkularını, komünal toplum fertleri tanımadı bile. El Beşir'i düşünün. Kenan Evren'i mesela! Hitler gibi kapana kısılmış yılan gibi can veren hiçbir kimse komünal toplumda görülmemiştir. Franko'nun, korkuları yüzünden kaç tane kendi cinsini katletmiş olduğunu ilkel toplum dediğimiz toplumun fertleri duysa dudakları uçuklar! Pinochet'nin itibarsızlığını yaşayan bir komünal toplum ferdi de yoktur! Raci Tetik gibi ölmek kaç ilkel dediğimiz toplum ferdinin yaşadığı bir durumdur?

Modern çağlar dediğimiz kapitalist dönemlerde yaşanan vahşet, diğer sınıflı dönemlerde yaşanmamış aslında. Bir çırpıda dünya savaşlarında öldürülen insan sayısını duyan köle sahipleri bile, şaşır kalırlar. Darbeler sonrasında yaşanan modern işkenceleri, feodal toplumun muktedirleri duysa, kıskançlıklarından çatlarlar! Ama sonunda insan kasapları ve işkenceciler de bir şekilde ya itibarsız bir şekilde göçüyorlar bu dünyadan, ya da akıttıkları kanda boğulup ölüyorlar! Hem de ne korkular yaşayarak! Hem de yanı başındaki birinden bile çekinip, korkulu rüyalar görerek!

Yani tüm sınıflı toplumlarda, muktedir olanların bile, sonunun ne olacağının garantisi yokken, muktedir olmayanların durumunu yaşayarak görüyoruz!

Sınıflı toplumlarda bugün ve geçmişte yaşananlarının tamamı azınlığın çoğunluğa hükmetmesi aslında. Yani çoğunluk çalışacak, onlar için ölecek, onları savunacak, fakat onlar istediği zaman çoğunluğu yok etme özgürlüğüne sahip olacak!

Sınıflı toplumlardan yalnızca sosyalizm, çoğunluğun hakimiyeti olarak ortaya çıkmıştır. Üretenler yönetecektir. Üretmeyenlerin itibarsızlaşma özgürlüğü dışında özgürlükleri olmayacak. Bu üretme, gücü ve yetenekleri doğrultusunda tabii ki. Gücü dışındaki işlere insanlar zorlanmayarak! Üreterek biriktirdiklerini, bir silah olarak kullanıp, gelecekte yan gelip yatma özgürlükleri de olmayacaktır. Emek satılıp, satın alınmayacak yani! Hele ki üretmeden, yani emek sarf etmeden biriktirmeye hiç göz yumulmayacak! Yani dünya malını silah ve itibar meselesi olarak biriktirip kullanmayı aklından geçirebilirsin ama yaşama geçiremezsin! Akıldan geçirmenin bile bir utanç olduğu düzen! Sosyalizm, insanlığın komünal toplum özlemlerinin, yaşama geçirilmesi aşaması aslında. Kimseye hükmetmeden de yaşanabilirliğin ilk adımları!

Sınıflı toplumların sonu yaklaşıyor! Ne kadar vahşetler sergilense de sonu yaklaşıyor barbarlıkların. Geciktirmeler bile tarihin tekerleğini geriye döndüremeyecektir! Son otuz yılda dünyada ve ülkemizde geri adımlar atılmış olsa da, başka yollar açılacak mutlaka.

İnsanlığın bu savaşmaları ve komünal toplum özlemleri, dünün ve bugünün muktedirlerini de kurtaracak aslında. Onları korkunç birer canavar olmaktan kurtaracak. Ne uğruna bu canavarlıkları yaptıklarının istemeseler de farkına varacaklar! Ölüme bir adım yaklaşmışken, bir dolarım eksilmesin diye yapılan ahlaksızlıkların işe yaramadığını görecekler de, in-

san olacaklar belki de! Göçüp gittiğinde hiç işe yaramayacak biriktirdiklerinin yüzünden kaç insanın açlıkla pençeleşip öldüğünü iyice anlarlar mı bilmez? Ama anlasalar da, anlamasalar da, yaşadığımız dünyanın, insana yetebilen ölçüde gereksinim üretildiği ve huzur içinde yaşayıp göçülen bir dünya haline gelmesi herkesi mutlu edecektir!

Kurtuluş, insanlığın tarih öncesindeki ilkel yaşamlarında yaşadığı günlere özlemle hayal ettiği, yeni bir komünal düzende mümkün olacaktır. Yani ezenin-ezilenin olmadığı, kimsenin kimseye bir şey buyurmadığı, devletlerin ve muktedirlerin olmadığı, kısır çekişmelerin hiç yaşanmadığı bir düzende...!

Hangi Sınıfın Cumhuriyeti?

Yusuf Erdem

Enternasyonal marşımızdan bir dizede: “BİZ BİR BAŞKA DÜNYA İSTERİZ!” deniyor. Tıpkı bunun gibi bizim istediğimiz, demokrasi de, devlet de, cumhuriyet de; bir başka devlet, bir başka demokrasi ve bir başka cumhuriyettir.

İşçi sınıfımız, tüm emekçi kesimler, bütün ezilen halklar ve onların en bilinçli, en özverili ve en yiğit oğulları ve kızları olan –ve olması gereken- devrimcilerin hasretini çektiği, uğrunda mücadeleler vererek nice bedeller ödediği Cumhuriyet ile toplumun küçük bir azınlığını oluşturan asalak burjuva sınıfının kurduğu Cumhuriyet, işlevi ve sınıf karakterleri kökten farklıdır.

Devrimler kartalı Lenin, bir asrı aşan bir zaman önce demiş ki:

“Cumhuriyet; hangi biçimlere bürünürse bürünsün, isterse en demokratik cumhuriyet olsun, bir burjuva cumhuriyet ise, onda toprağın, fabrikaların özel mülkiyeti sürüyorsa ve özel sermaye, toplumu ücretli kölelik içinde tutuyorsa, bu devlet birilerinin diğerlerini ezmesi için bir makinedir.”

En azından bir asırdır bu ülkenin devrimcileri olarak, işçi ve emekçilere ait gerçekten demokratik bir cumhuriyetin özlemini çektik, onun için mücadele ettik, ağır bedeller ödedik.

Öyle bir cumhuriyet ki;

* Egemenliğin, yani tüm söz, karar ve yetkinin kayıtsız şartsız örgütlü işçi sınıfı ve emekçilerin; işçi sınıfının devrimci yolunu seçmiş bilim adamı, aydınlar, sanatçılar, kadınların ve gençliğin elinde olduğu bir cumhuriyet,

* Ekonomik hayat ve devlet çarkının; bütün zenginlikleri elinde toplayan bir avuç asalak patronun,

toprak ve rant zenginin çıkarlarına göre değil de, tam tersine üretim ve kaynakların -onların tümünü yaratan- emekçi yığınların iş, aş, ekmek, konut, sağlık, eğitim, kendi yeteneklerini ve yaratıcılıklarını geliştirebilme, halklarla barış ve eşitlik içinde yaşama ihtiyaçlarına göre düzenlenip planlandığı bir cumhuriyet,

* Doğanın ve doğal yaşamın; bir avuç maden, taş ocağı inşaat patronu ve rantiyenin tahrip ve katletmesine asla izin vermeyen; tam tersine, insanı doğanın ve doğal yaşamın bir parçası olarak gören, doğa ile insanın uyum içinde yaşamasını sağlayan bir doğa ve yaşam dostu bir Cumhuriyet,

* Çocuklarımızın işe, aşı, sevgiye, oyuna, özgürlüğe ve sınırsız meraklarını doyuracak bir eğitime, araştırmalara, bilime ve sanata doyararak serpilip geliştiği bir Cumhuriyet ve

* Bütün kötülüklerin ana sebebi olan bu kahrolası özel mülkiyet düzeninin, yani kapitalizmin, sınıfların ve sömürünün ortadan kaldırıldığı bir Cumhuriyet.

Yer gök, dost düşman herkes tanıgımızdır ki, biz, hiçbir zaman burjuva devletin elindeki kamusal olanaklarla büyük holding patronları yetiştirip semirttiği; işçilerinin ve emekçilerinin örgütlenme, hak arama ve özgürleşmelerinin şiddet, darbe ve kanla önünün kesildiği, kurduğu parti ve hak arama örgütlerinin kapatıldığı, işçi liderlerinin ve siyasi önderlerinin katledildiği, yazarlarının, aydınlarının, siyasal önderlerinin hapishanelerde çürütüldüğü ve/veya kanlı cinayetlerle yok edildiği, emekçilerin ürettiği bütün zenginliklerin bir avuç asalak patronun kasalarına aktarıldığı bir cumhuriyete asla razı gelmedik. Daha 1920’lerde - yani burjuva temsilcilerinin Cumhuriyet kelimesini ağızlarına almaktan bile korktukları bir dönemde- “İşçi ve köylü Şuraları Cumhuriyeti” hedefini programımıza yazdık.

Ve bu nedenledir ki 15 devrimci siyasi önderimiz, Karadeniz’de vahşice katledildiler.

Korkudan Mezarlıkta Islık Çalmayı Bile Unuttuk!

Mustafa Özkan

Eylül'ü bitirip, Ekimi devirmek üzereyiz. Gözaltı süreleri, ilk günden bir haftaya çıkarılmıştı. Zaman geçtikçe on beş gün, bir aya; bir ay, kırk beş güne uzamıştı... Sonra ise doksan gün oldu! Kayıtsız-kuyutsuz yatanlar cabası! Bir de yok denilip, meçhulle-re gönderilenler sonradan ortaya çıktı! Onlar kayıtsız tutsaklık günlerini arttırdıkça, bizler de yeni oluşuma ayak uydurmaya çalışıyoruz.

Bugünkülerden farklı olarak, gözaltı sürelerinin uzunluğunu kamufle edebilmek için, yasal gerekçeler uyduruyorlardı kendi kafalarınınca. Başka coğrafyalardan gelecek, “uzun değil mi” sorusuna “yasalarımız böyle” demek için. Şimdikiler yaptıkları yasaları bile dinlemiyor; onları minnetle analım mı, ne dersiniz?

Neyse yavaş yavaş yaşam alanları açmaya başlamışız. Tuvalet gereksinimlerimizi gidermek için, direne direne bir günlük kullanım hakkı kazanmışız. Yüzlerce kişi, kapatıldığımız yerden tek tek sayılarak çıkarılıyor ve asker eşliğinde çoğu zaman suyu kesilen yetmiş beş tane tuvaletin olduğu yere götürülüyor. Bazen binleri bulan tutsakların, yetmiş beş adet tuvalete girip, tuvaletini yapma izni on beş dakika. Sona kalırsan veya dakikayı geçirirsen, dayak hazır. Gerçi bahane bulunmasa da dayak hazır ya...!

Sihhiye Tabur'unun bulunduğu yer Karasamsun tepesini bilenler bilir. Bahar ve kış aylarında sisi dumanı eksik olmaz. Gittiğimiz tuvaletlerin arkasında camı bile olmayan koskocaman pencereleri var. Pencereler, boş araziye doğru. Çıkıp gitsen, koşarak onbeş yirmi dakikada Ankara yolundasın. Şaşkınlıklarından kimliklerimizi bile almamışlar. Tek farkımız, sıfıra vurulmuş kafalar. Yola inip araç çevirsen ve askerim diyerek binsen, en azından Kavak'a kadar gidersin!

Anlamazlar mı? Anlamaları için, en az iki saat gerekli. Çünkü yüzlerce kişiyi, teker teker sayıp içeri alacaksın, sayı yanlış çıkarsa tekrar, yine olmazsa, sayana bir fırça atılıp, en uyanık saymaya başlayacak ki, o zamana kadar kaçiveren Ankara yolunu aşar!

Kaçan kimdir tespiti saymaktan daha zor. Kalanları isim isim sorgulayacaksın, ondan sonra anlaşılacak kimin gittiği. Yaygınlaştırmak ve komutana nasıl söylenir diye müzakere etmek derken, yarım günlük iş!

Bir gün, tutsakhanenin komutanları sırtarak teşekkür ettiler bize. Ödül ise, neden yapıldığını me-

rak etmediğimiz bir-iki karavana yemek! Bu kadar zaafları olmasına ve pencerelerin açık olmasına rağmen kaçmadığımız için teşekkür ederken komutanlar, biz kendimizi aşağılanmış hissediyorduk. Çünkü hepimiz kaçılabilceğinin hesabını yapmışız aslında. Ama bırakın en sevdiklerimize söylemeyi, kendimize söylemekten bile çekinmişiz! Okuduğumuz kitaplar, bize ilk kez kötülük yapmış da anlayamamışız. “Bu kadar ahmak olamazlar. Bunlar bizim kaçmamızı istiyorlar. Kaçmamızı sağlayıp vuracaklar bizi” diye kaçmaya yeltenmemişiz. Oysa öldürmek için bahane bulmalarına gerek yoktu ki! Kendi kendimizi korkutup, kendimiz kadar olmasa bile insan saymışız onları!

O günden sonra, tuvaletlerin açık pencereleri sıvanarak kapatıldı! Kaldığımız yerin arkasındaki dikenli teller, tuvaletlerin arkasına kadar uzatıldı. Ayrıca o kısma nöbetçi kulüpleri ve nöbetçiler yerleştirildi! Kimliklerimiz elimizden alındı!

İş işten geçmişti artık. Hayıflanmalar boşunaydı. Artık kaçma hayalleri ve kaçarken düşeceğimiz tuzakları nasıl hesap ettiğimizi anlatır olmuştuk! Kendimize ve herkese anlatır olmuştuk ama iş işten geçmişti. Kaçarak ölme kuşkuarı, ölümlerden beter yaşam biçimine galip gelmiş de; her saniye, dakika, saat, gün, ay ve her yıl ölmeyi seçmiştik! Mezarlıkta ıslık çalmayı bile başaramamıştık. Sanal tel örgüler gerçek tel örgülerden daha iyi koruyuculuk sağlamıştı, maşalara!

Şimdi diyorum ki: O zamanlar, kaçmaya kalkışsaydık. Hatta tuzak olsaydı o manzara. Ölüp yaralan saydık, kaçarken. İçerde çektiklerimizden daha fazla mı acı çekerdik acaba? Faşist diktatörlüğün çözülmesine yardımcı olabilir miydik? Yardımcı olamasak da, bugünlere çok görkemli bir eylem sunabilir miydik? Zaten iki aydır ölüyorduk, ahlaksızlıklara, zalimliklere göğüs gererek! Bırakın ölmeyi, ölümün gül-gülistan olduğu zamanları yaşıyorduk ama öldürölme korkusu elimizi kolumuzu bağlamıştı!

Sanal sınırlar, gerçek sınırlardan daha katı oluyor! Tam da bugünlerde olduğu gibi! Kötü örnekler bizim sanal sınırlarımız oldu ne yazık! Haksızlığa başkaldırmanın, provokasyona davet olduğunu söyler olduk... üzgünüm! Haksız olunca caka satmak provokasyon değil; ama başkaldırmak provokasyon diyor, anlı-şanlı parti ve gruplar. O zaman yalalayalım celladın usturasını da mutlu mesut yaşayalım bari...!

12. Yılında Tekel Eylemi

Züleyha Akın

Tekel işçileri artık seslerini tüm dünyaya duyurmak istiyorlardı. İşçi temsilcileri, sendika yöneticilerine bu kararı aldırtmak için zorlu bir mücadeleye girişmişlerdi. Sendikadan kararın çıkması bir hayli zaman almıştı. İşçiler o gün içeriye girmeleri yasaklanan sendika binasının önünde hep birlikte haykırdılar.

“Gemileri yaktık, asla geri dönüş yok!...”

Ankara’nın zemheri ayazını bilirsiniz. Naylon parçalarından oluşan derme çatma çadırlarda nasıl yapacaktık? Üşüyecek ve belki de donacaktık. Çadırlarımız o kadar insanın barınmasına yetmeyecekti. Ayrıca çadırdaki yemek yediğimizi iddia edecekler, sansasyon yaratacaklardı.

Türk İş Konfederasyonu başkanlık meclisi bizim aldığımız karara uydu. Biz kapıdan içeriye sokmayan yetkililer bodrum katında 3 günlük dönüşümlü açlık grevi yapmamıza onay verdiler.

Yapacağımız etkinlik gönüllük esasına dayalı olmalıydı. Eyleme katılmak isteyen Tekel işçileri isim listesine isimlerini yazdırdılar. Listede 250 isim vardı. Eğer ki 250 kişilik Açlık eylemini gerçekleştirebilseydik Dünya’da ilk kez bu kadar yığinsal bir eylem olacak guines rekorlar kitabına girecektik. Sendika yöneticiler bu duruma destek değil köstek olmuşlardı. Bu kadar insan, bize lütfedilen konfederasyonun bodrum katına sığmayacak gibi yersiz bahanelere sığınarak eylemi 100 kişiyle sınırlandırdılar. Eylemi zamana yaymak için 3 günlük dönüşümlü olarak başlattık.

İlk etapta 100 kişilik gönüllü eylemciler içeriye alındılar. Yanlarında su, tuz ve şeker aldılar. Bir de sürega hastalığı olup kötüleşenler olursa onları hastaneye taşımak için grevcilerin nöbetçileri oluşturuldu. Bu arkadaşlar aynı zamanda halsiz düşen arkadaşlarımıza su v.s. içirecek, bulundukların yerin temizlenmesi ve çöplerin dışarıya atılması işlerini yapacaklardı.

Kadınların tamamı isimlerini yazdırmak istemişlerdi. Onlara göre biz kadınlar açlığa, susuzluğa, uykusuzluğa daha çok dayanıklı olduğumuzu iddia ediyorduk. İçlerimizde yeni doğum yapmış henüz kırkı çıkmış arkadaşlarımız vardı. Soğuktan ve kansızlıktan dolayı yüzleri solmuş, elleriyle ağrıyan bellerini tuta tuta taleplerinden geri adım atmayacaklarını söylüyorlardı.

İlk liste oluşturuldu. Sloganlar eşliğinde alkışlayarak arkadaşlarımızı binanın kapısına kadar getirerek geri döndük. İlk gece çok zor geçecekti.

Biz daha kapıdan ayrılmadan beyaz önlüklü sağlık çalışanları sempatik yüzleriyle bizi selamlıyorlardı. Ahhhhhh hekimler... Beyaz Kelebekler... Ne güzel insanlardı. Yaşamımın en güzel insanlarını bu vesileyle tanımıştım. Birçoklarıyla hala iletişimimi sürdürmekteyim.

O gün Demokratik Kitle Örgütlerinden gelen ekmek arası tavuklardan biz de yemedik. Arkadaşlarımız yemeyecekse biz de bir öğün aç kalabilirdik. Biz yemedik fakat sağlık sorunları yaşayan işçilerin yemek yemeleri

için baskı yaparak, yedirdik.

O gece uyumadık. Sabah içerden gelecek haberleri bekliyorduk. Arkadaşlarımız iyilerdi. Yalnızca bizden battaniye istiyorlardı. Onca sığağa rağmen üşüyorlardı.

İkinci gün de olaysız geçti. Lakin ikinci gün içerden kötü haberler geliyordu. Sakarya Caddesinin başına ambulans geldiğinde durumun vahametini kavramakta gecikmedik. İçeriden sedyeye uzanmış sarı benizli arkadaşlarımız çıkartılıyordu. İnsan zinciriyle geniş bir koridor oluşturduk. Sedyelerle taşınan arkadaşlarımızı alkışlıyorduk. Oysa açlığın bu aşamasında insan kulağı sese karşı aşırı derecede duyarlı oluyor ve bu durum son derece rahatsız ediciydi. Bir de o denli acemiydik ki; attığımız sloganı isabetli seçemediğimiz için arkadaşlarımızı ölüme gönderiyormuşçasına bir tutum izliyorduk. Bu durum eylemci arkadaşlarımızın umuda ilişkin düşüncelerini zayıflatıyordu.

Açlık grevinin üçüncü gününde fenalaşan birçok kişi hastaneye kaldırılırken, üç gün boyunca hiçbir sıvı madde tüketmeyen ve ölüm orucuna başladığını belirten Abdurrahman Turanç adlı TEKEL işçisi kameralara konuştuğu sırada baygınlık geçirdi. Turanç, arkadaşlarımızın “Katil AKP” sloganları altında hastaneye kaldırıldı.

21 Ocak’ta Türk-İş Genel Merkezi’nde tekrar bir araya gelen konfederasyonlar, hükümete süre tanırken, Tek Gıda-İş Sendikası da hükümet ile müzakerelerin olacağı gerekçesiyle açlık grevine ara verdiğini duyurdu.

Açlık grevinin sonunda arkadaşlarımızı karşılamak için Türk İş Binasının kapısındaaydık. Arkadaşlarımız yorgun argın sırayla dışarıya adım atıyorlardı. Gün ışığı gözlerini kamaştırdığı için etraflarına bakamıyorlardı. Merdivenlerin en üst basamağında gördüğümüz her arkadaşımızı sevgiyle kucaklıyor, sağlı sollu koluna girerek Sakarya Meydanına yürüyorduk.

Ankara halkının katılımı müthişti. Dayanışmanın verdiği güzellikleri yaşıyorduk. Korkunç kalabalık adeta alana akıyordu. Böyle giderse alana sığmayacaktık.

Bizim çadırdan ve neredeyse Tekel işçilerinin en genci olan Yılmaz (babası Yılmaz Güney’e olan hayranlığından kaynaklı olarak bu ismi vermişti) perişan görünümdeydi. Avurtları çökmüş göz kenarları morarmıştı. Dudakları kurumuş esmer tenine garip bir beyazlık çökmüştü. Sonradan öğrendiğime göre Yılmaz, 3 günde 4 kilo birden zayıflamıştı. Toparlanması biraz uzun sürdü.

O gün anladım ki, 3 günlük açlık insanı bu duruma getirebiliyordu. Ya aylarca açlık grevi yapanlar ne durumdaydılar kimbilir.

İşin kötü yanı bu eylemin sönümlenmesi olmuştu. Sarı sendikacılar yükselen bu hareketi yok etmeye çok çabalamışlardı. Siyasi iktidarın baskısıyla artık işçinin mi yoksa işverenin mi sendikacısı olduklarını unutmış gibiydiler.

Son gün kol kola girerek Sakarya Meydanına yürüdüler ve basın açıklamasından sonra sloganlar eşliğinde yeniden çadırlara döndüler.

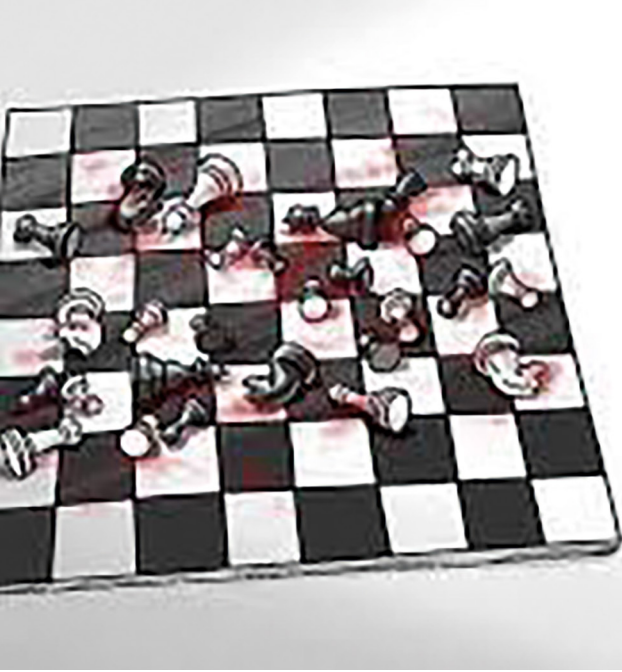
Mücadeleyle dolu bir gün daha karanlığa gömülüyordu. Yarın yeni bir güne uyanacaklar, kaldıkları yerden devam edeceklerdi.

Seçeneği Aynı Seçimler

Selami Yaşar

Yetmişli yılları, Demirel ve Ecevit’le tamamladık. Bir bölümümüz biri gidince diğeri bizi kurtaracak sandık. Biri az diğeri çokta olsa gidip gidip geldiler! Ama bizim yaşamımızda bir şey değişmedi. Biri “olanak, olasılık” gibi sözcükleri literatüre koymakla yetindi; diğeri zam-zulüm işkence! Biri “vuranla vurulan” arasında ayırım yapmamakla övündü; diğeri, “bana sağcılar suç işliyor dedirtemezsiniz” diyerek açıkça taraf oldu!

Bu aymazlıklarımız, kurtuluşu kendimizin dışında arıyor olmamız ve kendi aramızdaki kavgalarımız, bizi 12 Eylül felaketine sürükledi... akıllanmadık!

Darbeci Maşalar görevini tam manasıyla yaptıktan sonra önümüze kendince seçenekler sundu. Hepsi kendi icadı olanların içinden seçenekler oluşturdular bize. Birini sağa koydu, diğerini sola. Tam ortaya da en çok sevdiğim diye lanse ettiği başka birini. Cuntanın has aktörünün başında olduğu bilinen sözde sol için solcular oy kuyruklarına girerken; sağcılar da kendilerine sunulandan nasiplenmeye başladılar! Sonunda darbecilerin has evladını yendik diye şenlikler düzenlendi. Hatta sol adına yırtınanlar bile kendilerine pay çıkararak sevindiler!

Sonra demokrasi genişletme işlerine girildi hep beraber, Yeni seçenekler sunuldu, “yeterki siz seçmeye meyilli olun” dercesine! Seçenekler arttıkça demokrasimiz ilerledi denilirken, uluorta insanlar öldürülüyordu sokaklarda. Olmadı eskiye dönüldü,

“bunlar cuntacılara direndi” yalanlarıyla! Oysa o eskilerden biri darbecilerin başı olan generali ordunun başına getirmek için özel uğraşlar veren; diğeri de “24 Ocak Kararları” gibi sefalet belgesinin mucidi oldu!

“Eskiye rağbet olsaydı bit pazarına nur yağardı” söylemini de boşa çıkardık ama binlerce faili meçhuller ve tutsak edilmişlere bile saldırılarla karşı karşıya gelip, ne yapacağımızı şaşırdık. Mafya- devlet ilişkilerini öğrendik en çok da o günlerde!

Daha sonra hiç akıllara gelmeyecek bir seçenekle karşı karşıya geldik ki, sanki bir el bunlardan başkasını seçmeyin der gibiydi. Biz seçtik, seçtikçe kafamıza bir zımba; bir daha seçince iki zımba... devam etti!

“Başka seçenek yok” diyorlardı. Şimdilik başka seçenek yok! Tıpkı eskiden kızarmayan kadayıfın altını birileri kızartmıştı da, vazgeçemiyorduk, kızarmış kadayıftan!

Şimdi, başka seçenek buldular gibi! “Seçmek isterseniz bu da var” diyorlar. “Seçim ve oy sandığı dışında başka şey düşünmezseniz, size seçeneklerimiz bol” demeyi de unutmuyorlar! “Seçin, ne yapalım bizim seçtiğimiz cılk çıktı diyerek suçu kendinize yükleyin yeterli” dercesine eski seçeneklerin benzerlerini sunuyorlar!

Yine aynı oyuncaklarla oynayıp, bozulunca küsen çocuk gibi mi olacağız, yoksa oyuncaklarla oynamayacak mıyız? Bunu zaman gösterecek!

Bozuk oyuncakları reddedip, kendi seçeneklerimizi üretmediğimiz sürece, gideni her zaman olduğu gibi arar mıyız? Aramasak bile pek de değişen bir şey olmayacağını bile bile her şeye sil baştan mı başlayacağız?

Bu sistemden zarar görenler, yoksullar, işçiler, işsizler, düşük ücrete mahkum edilenler ve varsa onları temsil edenler veya ediyor gibi görünenler; seçim alanlarında karşılarına çıkanlara, hiçbir şey yapamıyorsa, bari bu yalan dolanı bildiklerini göstermeliler. Hiç değilse kayıtsız şartsız destekçi olunmamalı! Bunları tarihin çöplüğüne gönderecek güç var ama örgütlü olmadığı için güçsüz oluşa inananlar, en azından kayıtsız şartsız teslimiyet yerine, başka seçeneklere kafa yormalı!

